N:o 4.

Ank. till Riksd. kansli den 10 mars 1891, kl. 6 e. m.

Betänkande, angående allmänna bevillningen.

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 39, anmärker herr *Fr. Pettersson* i Tjärsta, att till följd af gällande bevillningsförordnings bestämmelser, att endast den är valbar till ledamot i bevillningsberedning eller taxeringsnämnd, som under senast förflutna år inom beredningsdistriktet eller taxeringsdistriktet utgjort fastighets- eller inkomstbevillning, arrendatorer eller innehafvare af annans fasta egendom ej ega valbarhet, så framt de ej hafva inkomst af kapital eller arbete. Då emellertid taxeringen ligger till grund för bestämmandet af såväl krono- som kommunala utskylder, af hvilka de sistnämnda i allmänhet äro de drygaste och måste betalas af den, som innehar jorden, synes rättvisa och billighet fordra, att arrendatorer eller innehafvare af annans fasta egendom, hvilka i kommunens allmänna angelägenheter äro röstberättigade, tillerkännas valbarhet till ledamotskap i beredning och taxeringsnämnd.

På grund af det anförda hemställer motionären,

att § 23 i bevillningsförordningen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Hvarje bevillningsberedning bör i stad bestå af 3, högst 4 personer, nemligen en af Kongl. Maj:ts befallningshafvande till ordförande och föredragande förordnad magistrats- eller annan härtill lämplig person samt två eller tre inom beredningsdistriktet boende personer, som äro i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigade. Dessa ledamöter väljas af stadsfullmägtige i de städer, der sådana finnas, men i öfriga städer af allmän rådstuga. På landet bör bevillningsberedning-

gen utgöras af en utaf Kongl. Maj:ts befallningshafvande till ordförande och föredragande utsedd, helst inom distriktet boende person, som eger tillförlitlig kännedom om ortens ekonomiska ställning och industriella förhållanden, samt två, högst sex på kommunalstämma valda, i orten bosatta personer, hvilka äro i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigade. Äro flera kommuner förenade till ett beredningsdistrikt, skall för hvarje kommun väljas en eller två ledamöter i beredningen. Vid samma tillfälle, som de ordinarie ledamöterna i bevillningsberedningen utses, skola äfven så i stad som på landet en eller två suppleanter på enahanda sätt som de ordinarie väljas;

samt att de i § 39 befintliga orden: »inom taxeringsdistriktet hafva under nästföregående år utgjort fastighets- eller inkomstbevillning» måtte utbytas mot: »vara i kommunens allmänna angelägenheter röstberättigad».

Enligt bevillningsförordningen är skyldigheten att utgöra bevillning för fast egendom lagd å egaren ensam, och denne är således, utan afseende å det aftal han kan hafva träffat med sin arrendator, ensam ansvarig för ifrågavarande skatts erläggande. Någon som helst skyldighet härutinnan har af lagen ej pålagts arrendatorn. Jemlikt motionärens förslag skulle nu arrendator på grund af den skatt, för hvars erläggande fastighetsegaren är ensam ansvarig, erhålla valbarhet till ledamotskap i bevillningsberedning och taxeringsnämnd, och i de fall, der egaren icke på annan grund är inom kommunen röstberättigad, skulle han enligt motionen vara utesluten från valbarhet, och denna allenast tillkomma den icke skattskyldige arrendatorn. Då sådana förhållanden mindre än de nuvarande torde vara öfverensstämmande med rättvisa och billighet, som af motionären åberopas, hemställer utskottet,

1:o) att herr Petterssons ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Herr *C. Johansson* i Esset påpekar i en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 73, att der, såsom ofta händer, stads- och landsförsamlingar äro till ett pastorat förenade, pastor i sådan sammansatt församling vanligen är i staden mantalsskrifven och derstädes bosatt. Vid sådant förhållande beskattas han för hela lönen i staden, oaktadt hans löneinkomster till väsentligaste delen kunna utgå från landsförsamlingen. Likaledes kan, der flera landsförsamlingar äro sammanslagna till ett pastorat, pastor bo i en mindre församling inom pastoratet och

derifrån uppbära endast en ringa del af sin lön, men ändock der bevillningstaxeras för hela löneinkomsten.

Motionären är af den åsigt, att det vore med billighet och rättvisa öfverensstämmande, om bevillningsförordningen så förändrades, att, der en prestman åtnjuter lön från flera församlingar, han ock må blifva i hvarje särskild församling beskattad för den derifrån utgående inkomsten.

På grund häraf, och då en sådan förändring kunde utan svårighet verkställas, hemställer motionären, att Riksdagen ville besluta ett tillägg till sista punkten i bevillningsförordningens 12 §, så lydande:

»Prestman, som erhåller lön från flera församlingar, taxeras i hvarje af dessa församlingar till det belopp, han derstädes uppbär.

Är prestman för sin lön berättigad till bevillningsafdrag, beräknas detta på de olika församlingarna i förhållande till den del af lönen, som från dem utgår.

Härjemte anhåller motionären, att bevillningsutskottet måtte göra de ändringar uti formuleringen, som kunde anses nödiga, blott syftemålet vunnes.»

Motioner i enahanda syfte som den förevarande hafva vid flera föregående riksdagar blifvit väckta, utan att kunna tillvinna sig bevillningsutskottets förordande eller Riksdagens bifall. Med anledning af en år 1883 af herr A. P. Danielson i ämnet väckt motion, yttrade utskottet bland annat följande:

»Utskottet har ej heller nu funnit något vara anfördt, som kunnat rubba utskottets förr uttalade åsigt om det ifrågasatta stadgandets olämplighet. Oafsedt de många praktiska svårigheter, som detsamma skulle medföra, lär någon giltig grund knappast kunna påvisas, hvarför den föreslagna åtgärden icke med lika fog borde utsträckas till andra löntagare än prester, som från skilda kommuner uppbära löneinkomster, såsom distriktsläkare, veterinärläkare m. fl., hvarigenom dock uppenbarligen enheten i taxeringssystemet på det betänkligaste skulle förryckas. I sjelfva verket torde också den obillighet, som i förevarande fall förmenats ligga i bevillningsförordningens stadganden, mera vara skenbar än verklig och hafva sin egentliga grund i det rent yttre samband, som hos oss eger rum emellan den allmänna bevillningen och den kommunala beskattningen. Om man nemligen äfven i vissa fall, såsom t. ex. då fråga är om bolag, fabriksegare m. fl., hvilka icke blott under utöfvandet af sin rörelse eller näring komma i åtnjutande af de fördelar, dem kommun i allmänhet bereder sina medlemmar, utan äfven oftast inom kommunen sysselsätta arbetare, som kunna falla dess fattig-

vård till last, måste medgifva det berättigade i kommunens fordran att utaf en inom densamma förvärfvad inkomst erhålla något skattebidrag, så torde deremot en dylik fordran icke ega något skäl för sig, då, såsom i förevarande fall, en motsvarande fördel af de kommunala inrättningarne eller börda för kommunen icke kan påvisas.»

Med afseende på detta utlåtande har motionären anmärkt, att distriktsläkare och veterinärläkare icke skulle kunna uti förevarande hänseende med prester sammanställas, enär dels de förres tjenstgöringsdistrikt i allmänhet vore betydligt större än pastoraten, och deras aflöning, jemförd med presterskapets, obetydlig, dels ock, hvad särskildt anginge veterinärläkarne, desse nästan uteslutande åtnjöte lön af landstingen och hushållningssällskapen.

Mot hvad motionären sålunda anfört vill utskottet blott erinra att, enligt hvad utskottet har sig bekant, veterinärläkarne vanligen erhålla lön icke blott af landsting och hushållningssällskap utan äfven från en eller flera kommuner; och enär utskottet icke af det anförda haft anledning att frångå sin i omförmälda utlåtande uttalade åsigt, får utskottet alltså hemställa,

2:o) att herr Johanssons motion ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 2 i bevillningsförordningen är af följande lydelse:

Bevillning för fast egendom erlägges af *egaren*, utom i följande fall, då bevillningen utgöres af *innehafvaren*, nemligen:

a) för jordegendom, som besittes med stadgad åborätt, eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande mot lifstidsstädja upplåten, samt för skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag, eller ock innehafves af stad eller annan menighet;

b) för jordegendom eller annan fastighet, som antingen är till boställe eller eljest på lön anslagen, så vida egaren enligt § 4 *a*) eller *b*) är från fastighetsbevillning fri och hela fastigheten är åt endast *en* person upplåten;

c) för lägenhet, som är till besittning på viss tid eller på lifstid från annan egendom afsöndrad.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 88, anför herr

Aug. Bokström att ehuru besittningsrätten till s. k. ofri tomt i stad är så fast grundad, att den, till hvilken upplåtelse af sådan tomt skett eller dennes rättsinnehafvare, icke kan, så länge stadgade tomtören utgöras från tomten, skiljas utan lösen för derå uppförda byggnader och å densamma gjorda förbättringar, det likväl, enligt gällande bevillningsstadgas ordalydelse, är *egaren* som skall påföras bevillning för tomten. Om emellertid bevillningsstadgan skulle tolkas efter denna ordalydelse, skulle till grund för bevillningens åsättande läggas, icke tomtens verkliga värde, utan, jemlikt § 4 mom. b i berörda stadga, den vanligen högst obetydliga inkomst af tomtören, som stad eller upplåtare kunde hafva af tomten; och då dessa tomtören ofta vore så obetydliga, att tomtvärdet genom tomtörenas kapitalisering icke kunde beräknas ens till 100 kronor, så skulle följden häraf blifva, att ett stort antal värderika tomter i städerna blefve fria från utgörande af bevillning.

Då ett fullständigande af bestämmelserna härutinnan syntes motionären vara af behofvet påkalladt, hemställer motionären, att § 2 i bevillningsstadgan måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Bevillning för fast egendom erlägges af egaren utom i följande fall, då bevillningen utgöres af innehafvaren, nemligen:

a) för jordegendom, som besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighet eller af stiftelse till begagnande emot lifstidsstädja upplåten, *för i stad befintlig s. k. ofri tomt, som icke kan af egaren utan lösen för förbättringar återtagas, så länge för tomten stadgade tomtören utgöras*, samt för skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag eller ock innehafves af stad eller menighet;

b) —

c) —

Då egare af hus å ofri tomt icke är egare af tomten, och nu gällande bevillningsförordning icke uppräknar innehafvare af ofria tomter bland dem, som i stället för egarne skola erlägga bevillning för innehafda fastigheter, torde husegaren för närvarande svårligen kunna tillförbindas att utgöra bevillning för den ofria tomten. En sådan förpligtelse torde dock rätteligen böra honom åläggas. Den besittningsrätt, med hvilken han innehar den ofria tomten, torde nemligen vara lika trygg som den rätt, hvilken tillkommer innehafvaren af jordegendom under stadgad åborätt. Och då den senare skall erlägga fastighetsbevillning, bör derför äfven den förre göra det för den ofria tomten.

Ett antagande af motionärens förslag skall emellertid näppeligen

komma att vid tillämpningen öka den fastighetsbevillning, som redan utgöres utaf innehafvare af ofria tomter. I allmänhet lär nemligen hitintills det förfaringssätt hafva af taxeringsmyndigheterna iakttagits, att de först åsatt tomt och åbyggnad tillsammans ett värde, oafsedt om tomten varit fri eller icke, och derefter till iakttagande af 5 § bevillningsförordningen, i de fall då tomten varit fri, förklarat att en viss del af det sålunda åsatta värdet skall gälla för tomten och det öfriga för åbyggnaderna, under det att då tomten varit ofri det en gång bestämda värdet fått gälla för åbyggnaden ensam. I dessa fall har husegaren sålunda redan så att säga faktiskt fått erlägga bevillning för den ofria tomten, och ett antagande af motionärens förslag komme sålunda endast att lagstadga ett redan iakttaget förfarande.

Då i bevillningsförordningen ungefär samma ordalag torde böra användas som i gällande lagfartslag, har utskottet ansett den af motionären föreslagna formuleringen af paragrafen böra ändras i öfverensstämmelse med sagda lags uttryckssätt och hemställer alltså,

3:o) att Riksdagen måtte besluta, att 2 § i gällande bevillningsförordning skall erhålla följande lydelse:

Bevillning för fast egendom erlägges af *egaren* utom i följande fall, då bevillningen utgöres af *innehafvaren*, nemligen:

a) för jordegendom, som besittes med stadgad åborätt eller är af allmän myndighe eller af stiftelse till begagnande emot lifstidsstädja upplåten, för i stad befintlig s. k. ofri tomt, hvarifrån innehafvaren ej må skiljas, så länge han erlägger tomtören eller utan att vederbörlig lösen gifves, samt för skogsområde, som blifvit upplåtet till bergshandteringens understöd, till sågverk eller kanalbolag eller ock innehafves af stad eller menighet;

b) — — — — — — — — — — — — —

c) — — — — — — — — — — — — —

§ 5 i gällande bevillningsförordning är af följande lydelse:

Vid uppskattning af fast egendom skola särskilda värden, slutande å fulla hundratal kronor, åsättas:

a) å jordbruksfastighet

— —

b) å annan fastighet

— —

för tomt i stad, köping och dermed jemförlig ort;
för åbyggnad å sådan tomt;
för lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnaden;

— —

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 102, anmärker herr *N. Jönsson* i Gammalstorp, hurusom torpare och husmän på landet för husbyggnader, ofta icke värda mera än två- till trehundra kronor, påföras fastighetsbevillning. Enligt motionärens förmenande har detta ej varit lagstiftarens mening. Det kunde ej vara rättvist att personer, hvilka, utom ett obetydligt bohag, icke egde mer än en sådan obetydlig husbyggnad, skulle härför påföras skatt. Bevillningen vore visserligen i och för sig ringa, men den förde med sig utgifter till kommunen, som vanligen flerfaldigt öfverstege bevillningen.

På grund häraf föreslår motionären, att Riksdagen ville besluta, att § 5 mom. b) i bevillningsförordningen finge följande förändrade lydelse:

— —

b) å annan fastighet

— —

för lägenhet med tillhörande åbyggnad, då lägenhetens hufvudsakliga värde utgöres af åbyggnaden *samt uppgår till minst femhundra kronor;*

— —

Utskottet får till en början mot motionen göra den formella anmärkning, att ett stadgande sådant som det föreslagna icke rätteligen torde kunna i bevillningsförordningen inrymmas såsom tillägg till omförmälda paragraf.

Beträffande sjelfva förslaget vill utskottet påpeka, att många hemmansdelar finnas, som icke ega ett värde af 500 kronor. Då nu egaren af en sådan hemmansdel får utgöra ej blott bevillning och de utskylder, som efter denna utgå, utan äfven de pålagor, såsom grundskatt, rotering m. m., som hos oss hvila på sjelfva jorden, skulle det leda till lika stor orättvisa, som den, motionären velat afhjelpa, om husbyggnader, i värde understigande 500 kronor, skulle befrias från den skattskyldighet, som med egandet af dem är förenad.

Utskottet hemställer alltså,

4:o) att herr Jönssons motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 112, anmärker herr *P. Larsson* i Fole, att det mycket ofta förekommer, att å ett hemman finnes uppförd en mindre qvarn, afsedd blott för förmalning af hemmansegarens egen spanmål till brödföda åt egen familj och åt de å hemmanet varande arbetarne äfvensom för gröpning af spanmål till hemmansegarens egna kreatur. Sådana s. k. husbehofsqvarnar hafva förut, motionären veterligt, icke särskildt taxerats, men genom en af Kongl. Maj:t på administrativ väg gifven resolution har förklarats, att en husbehofsqvarn skulle åsättas taxeringsvärde såsom »annan fastighet». Häraf har blifvit en följd, att den sålunda uttalade åsigten kommit att tillämpas på flera håll. I motionärens hemort har under senaste åren särskild uppskattning å en mängd obetydliga, för ett belopp af blott 100, 200 eller 300 kronor brandförsäkrade husbehofsvädermjölqvarnar egt rum.

Enligt motionärens uppfattning af bevillningsförordningen skola husbehofsqvarnar för förmalning af egen spanmål, åtminstone sådana till värde och produktionsförmåga ringa, räknas såsom en binäring till jordbruket och således icke särskildt beskattas såsom annan fastighet. Skulle den motsatta uppfattningen vinna tillämpning, då kunde taxeringsmyndigheterna med lika skäl som i fråga om husbehofsqvarnar särskildt taxera t. ex. sågar, tröskverk och dylikt.

Motionären hemställer på grund af det anförda,

att bevillningsutskottet, som kommer att behandla denna motion, och som sjelft har motionsrätt, må ändra bevillningsförordningen med ordalag, som klarare uttrycka meningen i samma förordning, i syfte att de små husbehofsqvarnarne varda inbegripna bland näring, afsedd för jordbruket, hvarå qvarnen finnes, och att Riksdagen må antaga samma förändring.

Utskottet får i anledning af förslaget anföra, att ehuruväl vid ett hemmans uppskattning värdet af en derå uppförd, blott till hemmansegarens husbehof afsedd qvarn skall inberäknas i jordbruksfastighetens värde, och s. k. husbehofsqvarnar således icke i allmänhet äro föremål för särskild beskattning, utesluter detta dock icke att, om i något särskildt fall upplysning vinnes, föranledande till att en qvarn, som af egaren benämnes husbehofsqvarn, icke kan såsom sådan anses, qvarnen må kunna särskildt till bevillning uppskattas.

Hvad motionären anfört föranleder således ej ovilkorligen, att taxeringsmyndigheterna skulle i angifna hänseendet hafva origtigt förfarit, och då bevillningsförordningens bestämmelser i hithörande afseende äro enligt utskottets uppfattning fullt tydliga, finner utskottet ej skäl att i anledning af herr Larssons motion föreslå någon ändring i samma förordning, hvadan utskottet hemställer,

5:o) att motionen ej måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 148, anför herr *J. A. Johanson* i Bastholmen, hurusom en del utländingar, i synnerhet judar från Ryssland, hvarje år vid sillfiskets början öfverresa till bohuslänska kustlandet och derstädes under några månader idka sillsalterirörelse, hvarefter de vid silltidens slut med den fisk, de sålunda beredt, utskeppa sig till utlandet, utan att för sin härstädes drifna handtering hafva erlagt någon utskyld till stat eller kommun. De laggifna bestämmelserna om rätt till sådant näringsyrke kringgå dessa utländingar på det sätt att, sedan ett för ändamålet lämpligt magasin eller en sjöbod blifvit förhyrd, någon svensk man, helst obemedlad, vidtalas att åt sig anskaffa tillståndsbevis af konungens befallningshafvande att i den förhyrda byggnaden anlägga sillsalteri. Numera torde det till och med vara ganska vanligt, att sådant tillstånd redan i förväg och i afvaktan på en dylik utländsk lycksökare utverkas.

Den förlust af skatteinkomst, som härigenom drabbar såväl staten som vederbörande kommuner, torde icke vara så obetydlig, att nu anmärkta förhållande bör lemnas obeaktadt. Motionären föreslår derför,

att Riksdagen ville besluta ett sådant tillägg i bevillningsförordningen, att den, som uthyr salteri eller annan byggnad, deri salterirörelse bedrifves, må ansvara för erläggande af den skatt till stat och kommun, som handteringen kan blifva påförd.

Då det icke torde vara med en god lagstiftning förenligt att beskatta en person för den näring, en annan person bedrifver, blott derför att den förre till den senare uthyrt den byggnad, denne för samma närings idkande behöfver, får utskottet hemställa,

6:o) att herr Johansons motion icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

§ 11 i gällande bevillningsförordning är af följande lydelse:

Mom. 1. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete eger *icke* m: när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, deri inbegripna äfven hustruns, understiga 500 kronor.

Uppgå dessa inkomster icke till 1,200 kronor, äro 450 kronor, uppgå de till 1,200 kronor men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Det belopp, för hvilket — — — — — — — — — — — —

För inkomst, som — — — — — — — — — — — — — —

Mom. 2. — — — — — — — — — — — — — — — — —

Herr *A. Göransson* har under hänvisande till en af honom vid 1889 års riksdag inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 161, deri han såsom sin åsigt uttalat, att gällande bevillningsförordnings föreskrift, att inkomst af arbete skall beskattas lika med inkomst af kapital, icke kunde anses rättvis, då ostridigt vore att kapitalets egare lättare än arbetets idkare kunde utgöra sin skattskyldighet, uti en vid innevarande riksdag inom samma kammare väckt motion, n:o 161, anfört, att han fortfarande vore af den mening, att kapitalets egare borde för sin inkomst deraf beskattas något hårdare än arbetets idkare för sin inkomst af arbete.

Då det rimligtvis icke kan sättas i fråga, att t. ex. en person, som af kapital har en årlig inkomst af 500 eller 1,200 kronor, är i lika behof af bevillningsfritt afdrag som den, hvilken af sitt arbete hemtar enahanda årsinkomst, föreslår motionären, att sådant afdrag icke måtte medgifvas för inkomst af kapital, eller åtminstone icke för sådan inkomst, då den uppgår till 1,200 kronor och deröfver; och hemställer på grund häraf motionären, att § 11 i bevillningsförordningen måtte erhålla antingen följande ändrade lydelse:

§ 11.

Mom. 1. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete eger icke rum, när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, deri inbegripna äfven hustruns, understiga 500 kronor.

Uppgår inkomsten af arbete icke till 1,200 kronor, äro 450 kronor, uppgår den till 1,200 kronor men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten fria från bevillning.

Det belopp, för hvilket o. s. v. (lika med nuvarande lydelse);

eller ock alternativt denna lydelse:

§ 11.

Mom. 1. Bevillning för inkomst af kapital eller arbete eger icke rum, när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster, deri inbegripna äfven hustruns, understiga 500 kronor.

Uppgå dessa inkomster icke till 1,200 kronor, äro 450 kronor af inkomsten af kapital och arbete fria från bevillning.

Uppgår inkomsten af arbete till 1,200 kronor, men icke till 1,800 kronor, äro 300 kronor af inkomsten fria från bevillning.

Det belopp, för hvilket o. s. v. (lika med nuvarande lydelse).

Härjemte anhåller motionären, att bevillningsutskottet ville föreslå de förändringar i taxeringslängdsformuläret och de andra förändringar i bevillningsförordningen, som för vinnande af motionens syfte kunde anses erforderliga.

Det lärer icke kunna bestridas att, då ju inkomst af kapital eger högre värde än lika stor inkomst af arbete, inkomst af kapital i allmänhet i sig innebär större skatteförmåga än motsvarande inkomst af arbete. Rigtigheten häraf minskas emellertid i samma mån som de inkomster, man vill beskatta, äro ringa, och har en person ej större inkomst, än han behöfver för tillfredsställande af de nödvändiga lefnadsbehofven, då lärer det väl ega föga eller ingen inverkan på hans skatteförmåga, om inkomsten härrör af kapital eller af arbete. Motionärens förslag är rigtadt, icke mot egarne af kapital i allmänhet, utan endast mot dem, som ega de minsta kapitalen. Det skäl, motionären anfört för ett hårdare beskattande af dem, som hafva inkomst af kapital, framför dem, som af sitt arbete hemta inkomst, eller påståendet om de förres större skatteförmåga, eger således högst ringa eller till och med alls ingen tillämplighet. Den, som icke eger högre inkomst än intill 1,800 kronor om året, är hos oss icke i allmänhet i den ställning, att han kan till det allmänna afstå mer än högst oväsentligt. Han bör då heller icke beskattas hårdare, om denna inkomst härrör af kapital, än om den är en frukt af arbete.

Då i öfrigt en sådan tyngre beskattning utaf kapitalinkomst, som den af motionären föreslagna, skulle verka, att de små kapitalen mer än hvad nu är fallet sökte dölja sig, och detta naturligen skulle hafva till följd en ökad svårighet att uppsöka dem för beskattning, får utskottet hemställa,

7:o) att herr Göranssons motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 154, har herr *G. Jansson* i Krakerud hemstält, att Riksdagen ville besluta åtagandet af en särskild bevillning under namn af värneskatt.

Då utskottet ansett, att denna fråga icke bör af utskottet behandlas innan Riksdagen fattat beslut om anslagen till 4:de och 5:te hufvudtitlarne, kommer utskottet att framdeles i ämnet afgifva yttrande, hvilket utskottet skolat för Riksdagen

anmäla.

Då först sedan statsverkets behof blifvit utredda och bevillningssumman bestämd, yttrande kan afgifvas angående de i bevillningsförordningen upptagna procent- och sifferbelopp, kommer utskottet att framdeles under riksdagens lopp göra den slutliga framställning i förevarande ämne, hvartill förhållandena föranleda.

Stockholm den 10 mars 1891.

På utskottets vägnar:

CARL HERSLOW.

STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG, 1891.